

Waat', see aitas. Põhjatuul jutustas nüüd, kust tema tulnud ja kus ligi kuu aega olnud.

„Põhjamaalt tulen mina“, ütles tema, „mina olin Wene ülge-küttidega karude-maal. Mina istusin ja tulkusin tüüri peal, kui meie Põhjakappist mööda purjetasime. Kui kord ärkasin, siis lendas tormilind ümber jalge. Oh see üks sentšakas loom! Võib kord kangesti tiivadega, siis peab neid paigal ja näitab wälja kui purjetaw laew.“

„Jutustada natuke lühemalt“, ütles tuulede-ema. „Sina tulid karude-maalt?“

„Seal on kena! Põrand on nii sile, kui laia kiwi-waagna põhi! Poolsuland lumi, natuke sam-malt, terawad kiwid ja jeakaru- ja walaskala luud katarwad maat, kui määratumad käed ja jalad. Võiks arvata et päike ilalgi nende peale paistnud ei oleks. Mina puhusin natuke udu sisse, et wana kuuri näha wõis, mida ükskord purustatud laewast ehitatud ja ülge nahkadega kaetud oli, ikka lihapool wäljaspidi; jeakaru istus katusel ja mõmises. Mina läksin randa ja waatasin linnu-pesade sisse. Paljad linnupojad kääksusiwad ja ajasiwad nokad laiali lahti. Mina puhusin neile natuke kurku, siis õppisiwad nokka kinni pidama. Semal aesisiwad suured põhjaiilged, nagu elusad soolikad, siapeadega ja küünrapikkuse hammas-tega.“

„Sa oskad jutustada, poeg!“ ütles ema. „Wesi tuleb suhu, kui sind kuuleb“.

„Siis algas jaht! Ahingaid paisati ülge rindu, et auraw weri wäljapurtšas, kui kargawast hallikast. Minule tuli ka minu mõng meele. Mina puhusin ja lastsin laewu oma jeapankade wahel pigistada. Kuida seal wilištati ja karjuti! Aga mina wilištasin waljumini. Laewadest wisati surnud ülgete kehad, kastid ja kõied jea peale. Mina raputasin lund nende peale ja lihutasin piigistatud laewu lõune poole, et soolast wett maitseada saaksiwad. Ei need enam karude-maale tule!“

„Sina oled siis aina kurja teinud!“ ütles tuulede-ema.

„Mis ma head tegin, seda wõiwad teised jutustada“, ütles Põhjatuul. „Aga seal tuleb minu wend Läänetuul. Teda sallin ma rohkem kui teisi, temal on wilu meredõht juures“.

„Kas see on weike Läänetuul?“ küsis kuningapoeg.

„Läänetuul on ta küll“, ütles wana, „aga nii wäga weike ei ole ta mitte. Enne oli ta kena poisike, aga see aeg on möödas“.

Läänetuul näitas kui tallitsemata metsamees wälja. Temal oli lai kaaplibar peas; käes oli temal punasest puust leigatud kaigas. See oli Ameerika laiaast laanedest raiutud; vähem ei wõinud see olla.